

Eelotsuse küsimus

Kas nn läbipaistmatutest (Saksamaa ja) välisriikide investeerimisfondidest saadud tulu kindlasummaline maksustamine InvStG § 6 alusel on vastuolus Euroopa Ühenduse õigusega (EÜ artikkel 56), kuna see kujutab endast kapitali vaba liikumise varjatud piirangut (EÜ artikli 58 lõige 3)?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesgerichtshof (Saksamaa) 11. juulil 2012 — Ralf Schmid, Aletta Zimmermann'i pankrotivara haldur versus Lilly Hertel

(Kohtuasi C-328/12)

(2012/C 303/26)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Ralf Schmid, Aletta Zimmermann'i pankrotivara haldur

Kostja: Lilly Hertel

Eelotsuse küsimus

Euroopa Liidu Kohtule esitatakse nõukogu 29. mai 2000. aasta määruse (EÜ) nr 1346/2000 maksejõuetusmenetluse kohta ⁽¹⁾ artikli 3 lõike 1 tõlgendamiseks järgmine eelotsuseküsimus:

Kas selle liikmesriigi kohtud, mille territooriumil algatati võlgniku maksejõuetusmenetlus, on rahvusvaheliselt pädevad arutama tagasivõitmise hagi isiku vastu, kelle elukoht või registrijärgne asukoht ei ole mõne liikmesriigi territooriumil?

⁽¹⁾ EÜT L 160, lk 1; ELT eriväljaanne 19/01, lk 19.

13. juulil 2012 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Portugali Vabariik

(Kohtuasi C-335/12)

(2012/C 303/27)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindaja: A. Caeiros)

Kostja: Portugali Vabariik

Hageja nõuded

— Tunnistada, et kuna Portugali ametiasutused keeldusid kättesaadavaks tegemast 785 078,50 eurot, mis vastas tollimaksudele, mis olid seotud Portugali Vabariigi Euroopa Ühendusega ühinemise järel eksportimata suhkru ülemääraste varudega, siis on Portugali Vabariik rikkunud kohustusi, mis tulenevad EÜ artiklist 10; ühinemisakti ⁽¹⁾ artiklist 254; otsuse 85/257/EMÜ, Euratom ⁽²⁾ artiklist 7; määruse (EMÜ) nr 579/89 ⁽³⁾ artiklitest 4, 7 ja 8; määruse (EMÜ) nr 1697/79 ⁽⁴⁾ artiklist 2; ja määruse (EMÜ, Euratom) nr 1552/89 ⁽⁵⁾ artiklitest 2, 11 ja 17.

— Mõista kohtukulud välja Portugali Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Portugali ametiasutuste esitatud teabe kohaselt ei esitanud ettevõtja William Hinton & Sons tõendeid tema valduses olnud ülemäärase suhkruvaru ekspordi kohta. 3. detsembril 1990 teatasid viidatud ametiasutused ettevõtjale, et ta pidi tasuma täiendava summa 785 078,50 eurot. Ettevõtja esitas selle otsuse peale kaebuse Supremo Tribunal Administrativo'le, kes esitas omakorda Euroopa Kohtule mitu eelotsuse küsimust. Euroopa Kohus tegi 11. oktoobril 2001 otsuse kohtuasjas C-30/00: William Hinton & Sons, ⁽⁶⁾ milles märkis, et need küsimused esitati „William Hinton & Sons L.da [...] ja Fazenda Publica vahelises vaidluses, mis käsitles William Hintoni valduses olevalt ülemääraselt suhkruvarelt kinnipeetud maksu sissenõudmist”. Supremo Tribunal Administrativo tühistas 8. mail 2002 täiendava summa sissenõudmise, kuna sellest oli teatatud kuupäeval, kui see oli juba aegunud.

Nagu näib ilmnevat Euroopa Kohtu hilisemast praktikast — 7. detsembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-240/00: Koninklijke Coöperatie Cosun vs. komisjon (EKL 2004, lk II-4237) ja 26. oktoobri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-68/05 P: Koninklijke Coöperatie Cosun vs. komisjon —, siis ei saa viidatud summat 785 078,50 eurot lugeda „maksuks”, nagu seda nimetas Euroopa Kohus kohtuasjas William Hinton & Sons, vaid kui ühenduse „omavahendiks”.

Kuigi see kohtupraktika viitab määruse (EMÜ) nr 2670/81 ⁽⁷⁾ artikli 3 lõike 1 alusel maksu kogumisele, kuna ei eksporditud kindlat kogust C-suhkrut väljapoole ühendust, siis on kindel, et maksustatav teokoosseis on sisuliselt identne sellega, mis on ette nähtud määruse nr 579/86 artikli 7 lõike 1 punktis a, mida siinses asjas käsitletakse ja mille kohaselt nõutakse sisse summa sellise suhkrukoguse eest, mis ületab tavapäraseid säilitusvarusid ja mida ei eksporditud väljapoole ühendust, kuna neid loetakse viimatinimetatud määruse artikli 5 lõike 2 kohaselt ühenduse siseturul müüduks.

Vastavalt otsuse 85/257 artiklile 2 loetakse omavahenditeks suhkrusektori ühise turukorralduse raames ette nähtud maksud ja tasud.

Ühinemisakti artikkel 254 näitab, et viidatud summa kuulub suhkru-sektori ühise turukorralduse raamesse. Selle sätte kohaselt on tootevarud, mida Portugali Vabariik peab omal kulul kõrvaldama, need, mis ületavad koguse, mida võiks käsitada kui normaalset ülekandevaru, ja et „[n]ormaalse ülekandevaru mõiste määratletakse iga toote suhtes vastavalt kriteeriumidele ja eesmärkidele, mis on iseloomulikud igale ühisele turukorraldusele”; st et suhkru puhul tuleks „normaalse ülekandevaru mõiste” määratleda suhkru-sektori ühise turukorralduse konkreetsete kriteeriumide ja eesmärkide alusel. Seega kuuluvad ühenduse õigusnormid suhkruvaru kõrvaldamise kohta viidatud ühise turukorralduse raamesse.

Määruses (EMÜ) nr 3771/85⁽⁸⁾ sätestati ühinemisakti artikli 258 lõike 3 põhjal „üldised eeskirjad ühinemis[akti] artikli 254 rakendamiseks”, määratleti mõiste „Portugali territooriumil vabas ringluses olevad tooted”, märgiti, et selle „rakendamise kord” võetakse vastu „kooskõlas menetlusega, mis on ette nähtud [...] põllumajanduse ühist turukorraldust käsitlevate teiste määruste vastavates artiklites”; ning teatati, et „rakendus-sätted [...] hõlmavad eelkõige ülemääraste toodete müüki” ja et „võidakse ette näha [...] maksu sissenõudmine, kui huvitatud isik ei järgi ülemääraste toodete müügi eeskirju”.

Komisjon võttis määruse nr 579/86, millega kehtestati Portugalis 1. märtsil 1986 olevaid suhkru-sektori toodete varusid käsitlevad üksikasjalikud eeskirjad, vastu määruse nr 3771/85 ja määruse 1785/81 alusel, mis kehtestab suhkru-sektori turgude ühise korralduse. Asjaolu, et suhkru-sektori turgude ühist korraldust kehtestav määrus on üks määruse nr 579/86 õiguslikest alustest, näitab, et viimases sätestatud normid ja seega eelnevalt viidatud summa kuuluvad selle ühise turukorralduse raamesse.

Viidatud summat 785 078,50 eurot võib lugeda ühenduse „omavahendiks” otsuse 85/257 artikli 2 esimese lõigu punkti a tähenduses, kuna see on tulu, mis pärineb „muudest maksudest, mis on ette nähtud suhkru-sektori ühise turukorralduse raames”, mis tuleneb Portugali Vabariigile selle liikmesriigi ühinemise hetkel ette nähtud erikorrast, st summa, mida Portugali ametiasutused pidid sisse nõudma vastavalt määruse nr 579/86 artikli 7 lõike 1 punktile a.

Määruses nr 3771/85 on vastavalt selle artiklile 1 ette nähtud „üldnormid ühinemis[akti] artikli 254 rakendamiseks”, ning selle artikli 3 lõike 1 punkti b teises taandes on ette nähtud, et „Portugali territooriumil vabas ringluses olevateks toodeteks loetakse: [...] Portugali imporditud tooted, mille puhul on impordinõuded täidetud ja Portugalis tollimaks ning kõik muud samaväärsed maksud tasutud ja millele ei kehti täielik

või osaline tollimaksust või muudest maksudest vabastamine”. Määruse nr 3771/85 artikli 3 lõike 1 punkti b teine taane käsitleb „kõiki Portugali imporditud tooteid”, sealhulgas neid, mis pärinevad teistest liikmesriikidest.

Seetõttu sai ja tuli hõlmata Taanit pärit suhkur Portugali territooriumil 1. märtsil 1986 asuva vabas ringluses oleva suhkru hulka. Portugali ametiasutused leiavad, et isegi kui käesolevas asjas tuleb Taanit lugeda kolmandaks riigiks, ei tuleks nende varude hulka arvestada „impordideklaratsiooni nr 246” alusel imporditud suhkrukogust (795 821 kg), kuna nende ametiasutuste arvates ei olnud kõnealune suhkur 1. märtsil 1986 vabas ringluses.

Komisjon ei nõustu selle seisukohaga, kuna Tribunal Tributário de Segunda Instância luges oma 26. märtsi 1996. aasta otsuses tõendatuks, et see suhkur oli 27. veebruaril 1986 tolli läbinud ja oli saanud samal kuupäeval loa vabaks ringlusesse viimiseks ja müügiks tarbijatele.

Ei otsus 85/257 ega seda hiljem asendanud otsused ega ka määrus nr 1552/89, mis kehtestab tingimused „omavahendite” komisjonile kättesaadavaks tegemise kohta, ei sea selle kättesaadavaks tegemise tingimuseks kandmist ühenduse eelarvesse. Ühinemisakti artiklite 371 ja 372 eesmärk on kohandada otsuse 85/257 rakendamist konkreetsele olukorrale, mis tuleneb Portugali ühinemisest, ning need ei takista ühenduse omavahenditeks lugemast tulu, mis tuleneb määruse nr 579/86 artikli 7 lõike 1 punktis a ettenähtud summast, st käesolevas asjas 785 078,50 euro suurust summat.

Summa kvalifitseerimine ühenduse omavahendiks tuleneb ühenduse õigusnormidest ja eelkõige otsusest 85/257, ilma et omaks mingit tähtsust see, kuidas liikmesriigid seda kvalifitseerivad.

Kohtupraktika alusel ei ole vajalik tõendada, et omavahendite kaotuse põhjustas mõne siseriikliku ametiasutuse viga. Piisab sellest, et pärast Supremo Tribunal Administrativo jõustunud kohtuotsust leiti, et võlgnikul ei olnud kohustust maksu tasuda, ja et see asjaolu on vahetult seotud Portugali ametiasutuste hilinenud tegevusega 1990. aastal. Euroopa Kohus kinnitas komisjoni seisukohta oma 15. novembri 2005. aasta otsuses kohtuasjas C-392/02: komisjon vs. Taani (EKL 2005, lk I-9811).

Supremo Tribunal Administrativo 8. mai 2002. aasta otsus kinnitab, et komisjoni seisukoht on õiguslikult korrektne, st et võla summast ei antud võlgnikule õigeaegselt (kolme aasta

jooksul) teada, et sissenõudmine oli seetõttu võimatu ja et seega ei olnud võimalik komisjonile kättesaadavaks teha vastavaid omavahendeid.

- (¹) Akt Hispaania Kuningriigi ja Portugali Vabariigi ühinemistingimuste ning asutamislepingutesse tehtavate muudatuste kohta (EÜT 1985, L 302, lk 23).
- (²) Nõukogu 7. mai 1985. aasta otsus 85/257/EMÜ ühenduse omavahendite süsteemi kohta (EÜT L 128, lk 15).
- (³) Komisjoni 28. veebruari 1986. aasta määrus (EMÜ) nr 579/86, millega kehtestatakse Hispaanias ja Portugalis 1. märtsil 1986 olevaid suhkrusektori toodete varusid käsitlevad üksikasjalikud eeskirjad (EÜT L 57, lk 21).
- (⁴) Nõukogu 24. juuli 1979. aasta määrus (EMÜ) nr 1697/79 impordi- või eksporditollimaksude maksmist nõudvale tolliprotseduurile suunatud kauba eest tasumata jäänud impordi- või eksporditollimaksude tollivormistusjärgse sissenõudmise kohta (EÜT L 197, lk 1).
- (⁵) nõukogu 29. mai 1989. aasta määrus (EMÜ, Euratom) nr 1552/89, millega rakendatakse ühenduse omavahendite süsteemi käsitlev otsus 88/376/EMÜ, Euratom (EÜT L 155, lk 1).
- (⁶) Kohtuasi C-30/00 (EKL 2001, lk I-7511).
- (⁷) Komisjoni 14. septembri 1981. aasta määrus (EMÜ) nr 2670/81, milles sätestatakse üksikasjalikud rakenduseeskirjad kvooti ületava suhkrutoodangu kohta (ELT L 262, lk 14; ELT eriväljaanne 03/05, lk 85).
- (⁸) Nõukogu 20. detsembri 1985. aasta määrus (EMÜ) nr 3771/85, mis käsitleb Portugalis asuvaid põllumajandustoodete varusid (EÜT L 362, lk 21).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Rechtbank van Koophandel te Gent (Belgia) 19. juulil 2012 — Euronics Belgium CVBA versus Kamera Express BV & Kamera Express Belgium BVBA

(Kohtuasi C-343/12)

(2012/C 303/28)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Rechtbank van Koophandel te Gent

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Euronics Belgium CVBA

Kostjad: Kamera Express BV,

Kamera Express Belgium BVBA

Eelotsuse küsimus

„Kas seaduse turupraktika ja tarbijakaitse kohta, mille eesmärk on kaitsta tarbijate huve, artikliga 101, mis on sõnastatud järgmiselt:

„Artikli 101 lõige 1. Ettevõtjatel on keelatud kaupsid kahjumiga müügi pakkuda või müüa.

Kahjumiga müügi loetakse mistahes müüki hinnaga, mis ei vasta vähemalt hinnale, millega ettevõtja kauba ostis või mille

ettevõtja peab tasuma selle uuesti soetamiseks pärast võimalike tehtud ja lõplikult saadud hinnaalanduste arvesse võtmist. Kahjumiga müügi tuvastamisel ei võeta arvesse hinnaalandusi, mis — eranditult või mitte — tehakse muude kohustuste eest, kui on ettevõtja poolt kaupade ost.”

on vastuolus direktiiv 2005/29/EÜ (¹), kuna selle kohaselt on keelatud müük kahjumiga, samas kui kõnealune direktiiv ilmselt ei keela sellist müügi praktikat ning Belgia seadus on ilmselt rangem, kui direktiivi 2005/29/EÜ alusel ette nähtu ning see, mis on direktiivi artikli 4 kohaselt keelatud?”

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiiv 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ELT L 149, lk 22).

Euroopa Liidu Nõukogu 24. juuli 2012. aasta apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 4. mai 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-529/09: Sophie in 't Veld versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-350/12 P)

(2012/C 303/29)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Liidu Nõukogu (esindajad: P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete)

Teised menetlusosalised: Sophie in 't Veld ja Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Üldkohtu vaidlustatud otsus;

— teha lõplik otsus apellatsioonkaebuse esemeks olevates küsimustes ja

— mõista hagejalt kohtuasjas T-529/09 välja nõukogu kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsioonimenetluses.

Väited ja peamised argumendid

Käesolev apellatsioonkaebus seondub rahvusvaheliste suhete valdkonnas avalikke huve kaitsva erandi ja õigusnõustamise kaitsega seotud erandi tõlgendamisega. Need erandid on kehtestatud vastavalt määruse (¹) artikli 4 lõike 1 punkti a kolmandas taandes ette nähtud absoluutse erandina avalikkuse õigusest tutvuda dokumentidega ja määruse artikli 4 lõikes 2 ette nähtud suhtelise erandina avalikkuse õigusest tutvuda dokumentidega.